

[Pia Kjærsgaard]

I forbindelse med de ganske alvorlige problemer, som det danske samfund står over for i øjeblikket, er det altså rystende at høre den ellers åh så ansvarlige finansminister love flere milliarder til kulturen, som det så fint lød i TV-Avisen forleden. Det virkede irrelevant og helt ude af proportion med virkeligheden, når samfundet står over for så store problemer, som der er tale om. Finansministeren må lide af en lidt sen forårskuller.

Fremskridtspartiet vil under ingen omstændigheder støtte regeringen i det forslag; vi tager fuldt og helt afstand fra det. Det er usympatisk, og det er utidigt, at finansministeren og regeringen – for det er jo den samlede regering – fremturer med milliardbeløb til landets kulturnobber, når vi alle sammen ved, at der er alt for mange i Danmark, som ikke har det særlig godt.

For at der kan blive penge til bl.a. kulturen, skal pensionister, der får en for dårlig folkepension, nu betale for hjemmehjælp, psykiatriske patienter må gå hvileløst omkring i Københavns gader, uden at der er midler til at behandle dem ordentligt, og flere og flere må knokle med mange timers hårdt erhvervsarbejde for at kunne få det hele til at løbe rundt. Finansministeren og alle de andre herinde på Christiansborg, der støtter ham i hans vidtløftige planer, burde faktisk skamme sig. Tænk på, hvor meget de penge, man nu vil bruge til kulturinvesteringer i København, kunne hjælpe syge og svage i samfundet!

Om det er et tilbud til De Radikale og Socialdemokratiet, ja, det kan man jo ikke rigtig vide, men meget tyder desværre på, at der i denne tid kæmpes om at sende de fleste signaler til midterpartierne, for at regeringen kan bevare de gyldne taburetter. I stedet burde man selvfølgelig hjælpe de svage i vores samfund, som stadig væk har et meget, meget stort behov.

Regeringen har igennem de sidste ti år lovet befolkningen skattelettelse, og 1992 blev heller ikke nogen undtagelse på dette punkt. Statsministeren fornøjede sig i sin åbningsredegørelse vældigt med at tilgodese de konservative og liberale vælgere ved at snakke dem efter munden med tomme løfter. Vi i Fremskridtspartiet har desværre ikke tiltro til, at regeringen på dette punkt vil præstere en undtagelse fra de famlende gentagelser af den poli-

tik, som statsministeren har ført i de sidste ti år. Jeg håber naturligvis, at der kommer reelle skattelettelse, som modsvares af tilsvarende besparelser i de kommende år, men tvivlen nager os altså ret kraftigt i Fremskridtspartiet.

Det, vi har brug for, er ikke nogle små og reelt ubetydelige skatteomlægninger, men derimod en omfattende udgiftsreform eller udgiftssanering. Måske ville det være på sin plads, om man for en gangs skyld så over Sundet på den seneste hårde reform, svenskerne har vedtaget. Den fortsatte træden vande gavner ikke det danske samfund.

Vi efterlyser fortsat en kraftig beskæring af antallet af offentligt ansatte, så det bliver et mindre bureaukrati, der skal passes, hvilket giver firmaerne bedre råd til og mere interesse i at få arbejdskraft. Vi kan ikke bare passivt vente på, hvad der sker i udlandet, som kan give os et opsving. Vi må og skal selv gøre noget aktivt. Det er os, der har ansvaret.

Arbejdsløsheden i Danmark – som der bliver talt meget om – er alt, alt for høj. Den er rekordhøj, og det er uacceptabelt, at regeringens politik har givet dette resultat. Der er stadig væk ikke noget, Fremskridtspartiet hellere ville end at rose den borgerlige regering, hvis der var grund til det. Vi havde faktisk set frem til ikke endnu en gang at skulle klage over, at den borgerlige regering fører en politik, som vi ikke mener vi kan være bekendt.

Arbejdsløsheden er ikke i sig selv problemet, men den er et symptom på, at der er noget ganske alvorligt galt i det danske samfund: Den danske arbejdskraft er jo for dyr i sammenligning med udlandets. Hvis regeringen virkelig er alvorlig, når den siger, at den ønsker at give skatte- og afgiftslettelse, er Fremskridtspartiet helt med. Løsningen på arbejdsløshedsproblemet er jo netop at få reduceret skattetrykket, hvilket kan bane vejen for lavere lønninger, uden at det går ud over reallønnen.

Derimod løses problemet med arbejdsløsheden ikke på længere sigt gennem omfattende offentlige arbejder. Tingene kunne godt blive anderledes i år, men det er altså svært at forestille sig, når statsministeren samtidig bebuder fremrykning af – og i virkeligheden nye – offentlige investeringer for på papiret at få arbejdsløsheden ned. Når det offentlige vil indkræve endnu flere penge fra de danske borgere, så fjerner man naturligvis samtidig arbejds-